

Ա Ն Յ Ա Ք . . .

Անցա՛ր, անցա՛ր իմ փութ կապոյտ երգի մը նրման,
Ես դողացի ու կեցայ . . .

Մերկ ոսկերուդ հետքերուն վրայ լոյսեր բացուեցան՝
Ձերք ծաղիկներ արծաթեայ . . .

Երկա՛ր, խորունկ ակօսներ իմ սրտին մէջ ձգեցին
Ձոյգ արօրներն աչքերուդ . . .

Պիտի ծաղկի՞, Աստուած իմ, ծիլ մը պզտիկ ու մեկին
Անապատին մէջ այս մութ . . .

Քանդակեցի գիծ առ գիծ ես ըզեզ մէջն իմ հոգւոյն,
Անձանի պէս մարմարեայ,
Որպէսզի դուն չըմեռնող երազն ըլլաս մաքրագոյն՝
Իմ օրերուս ապագայ . . .

. . . Ըսէ՛, արի՛ր աչքիդ մէջ փչ մը մոխիր ինձմէ դուն,
Որ զերք մացառ մ'այրեցայ . . .

ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆ

ԵՐԵԿՈՆ ԱՐԱՐԱՏԵԱՆ ԴԱՇՏՈՒՄ

Հաւարեց արեւն երանգակալի գոյները մաս - մաս,
Մանիշակագոյն երանգը թողեց հայոց լեռներին,
Մասիսին տուեց իր բոլոր ոսկի բոյլերը երազ,
Որ փայլատակի ծարաւ սրտիս դէմ՝ իր հեռուներից:

Յետոյ խրտացրեց՝ կապոյտ երանգը՝ զով ու տրտմաշուք,
Ու թուաց կապոյտ այս խաղաղութեան թաւիշն է եղել,
Թուաց աշխարհն իմ չի սուգուել երբեք արեան՝ մշուշում,
Ձի եղել ասես այստեղ կոտորած եւ ոչ էլ եղեան:

Ճնդեցին ոսկի խաղերը վերջին այգու ծառերից,
Վազը խաղողի սուգունց կապոյտի փափուկ ծալքերում,
Այգու դռները բացուել են ասես այդ կապոյտ լոյսից,
Չկայ ցանկապատ ու չկայ սահման իմ հայրենիքում:

Թուում է աշխարհն իմ հայրենական այգի է եղել,
Ու նրա կապոյտ աստղէ երազն է մինչ լոյս դեգերել . . .

ԱՐՇԱԼՈՅՍ ՄԱՐԳԱՐԵԱՆ